

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

ACZÉL GÉZA (1947) Debrecen

AMEDDIG

mostanában körbeforog bennem a gondolat ha maradt még egyáltalán a megőszült fejtető alatt kevés tapasztalással valami érdemleges mikor napjainkban a migráció árja mint az égbolt félfő napfogyatkozása minden vajúdó belső gondunkat elborít ám még az önzőn manipulált politika látványa sem feledteti azt a kint amelytől minden rendes ember szeme fátyolossá válik a torka tehetetlenül gombócokat nyel egyelőre meghitt lakásába ügetve hazafelé és bár a tragédiáknak biztos megoldását maga sem lelé mivel a nagy háborúk után még negatív időben barangolt kis billogként az idő nem égette rá a kort kisvárosába később pedig csak túl olajosan orosz tankok jöttek megannyi félelmetes jöttment a nyugati határig még hokedlire mászva sem látott át míg a menekülőkről egy másik világba rettenet s csönd ülte meg mindegyik szobát később is csak hazudozásból épült a tapasztalás a mai elvont teóriákba viszont nem töltődik föl megnyugtató képlet ameddig parvenü falánk legények áriáznak a nyomorról kultúrák ősi harcáról tudatlanul mivel bennük a kapzsiság az úr a kétes győzelmükkel maguk köré szöges barikádokat emelve

AMELLETT

kint szital a januári köd fél évszázad után először ülök a panel homályos ablakában dologtalan mivel ismert ám egyre zavarosabb törvényeink szerint ebben az irdatlan feszítávolságban blöff katonáskodás és a félvállról vett egyetem is benne van megannyi elszalasztott lehetőség téves álmodozások kora ezért csak a nyugdíjas kasszánál kamatozhat némileg a testiség és a szellem száználmasan megroggyant alkonya s talán még serkentőleg is hathat belőle az esztétikailag jól kilúgozható manír ha hősünk olykor meggyőződése ellenére is verset ír rég nem figyelve már a trendre a slágertémákat eleresztve lelkében bányászik aprócska lírai gyémánttelepre amelyet kiizzadt tapasztalásaiból az idő s minél jobban közeledik a szemfedő egyre jobban fölérzi léte mélységeit legfeljebb gyakran megcsapja a kétely is szikkadó bölcsességében megtapad végül az a bizonyos minőségi szint mely fölött a maga igényei szerint az írás művészetté emelkedik nem tekintve többé a befogadóra hiszen az öntörvényűség lett rövid időre már az útba igazító óra mert amellet már terebélyesedik a biológiai kényszer hogy ideje eltűnni ezzel az egészszel

AMELY

halottak napján nem csak az a falba zárt két drága örökre halott akiknek drótszálon lógó olcsó köcsögében mert a mívesebbjét még aznap kilopják ha nem épp a ravatalon kókadozik néhány rövidre vágott fehér virág így gyászolók is megnyugodnak hogy a felsőbb polcra került halott is kilát a téliesre hangoló ködös világba és talán együtt a csöndesen induló fájdalom se árva kerülgetve egymást átmothyogva a másvilágba majd a falnak is tétován búcsút intve elindulok mint kalandra éhes hegymászó a hegygerincre egy azóta ellapított homokbányán át ifjúságom emlékeivel a régi otthoni lakásig az apró villákkal telt mellékutcán megsüvegelem magamban a fél évszázada halott erszike néint vagy laci bácsit meg aki éppen eszembe jut és a kanyarnál hol szakadozott álmaimban a rég szétvert kisvonat pályája befut már félénkebben lépek hiszen a saroktól harmadik ház amely legfogékonyabb éveimnek adott örök élményeket s menedéket már idegen sehol hatalmas diófája nem fut oldalban a vadszőlő lombos árja s kihaltak ablakai s már zúdulna is rám a szomorkás slágertéma de a kedv ma néma s mélyebb gyökérre vágyik